

Đà Lạt Bây Giờ

Đà Lạt bây giờ không còn cây!
Đà Lạt bây giờ không còn mây!
Đà Lạt bây giờ không còn gió
Trường Nữ Bùi Thị Xuân không còn áo dài bay...

"Đà Lạt đẹp lắm thay!"
Nửa Thế Kỷ rồi, câu đó, không ai nhắc lại
Phê bình bây giờ, nói gì cũng sai trái
Công An đứng đầy đường thay cho đèn đỏ, đèn xanh...

Thời gian trôi qua quá nhanh
Đà Lạt đổi thay trong nháy mắt:
Nhà nhiều tầng người ta thi nhau cất
Giọng Bắc nghe nhiều hơn giọng Huế ngày xưa...

Như một giấc mơ:
Tô mì Quảng: Quảng Đông, Quảng Tây, Quảng Châu...chớ không là Quảng Nam, Quảng Ngãi
Vào nhà hàng kêu tô phở tái...
Tái mặt liền vì nó giống phở heo!

Đói thì phải ăn thôi, em yêu!
Dù sao cũng là đặc sản!
Một Đà Lạt tân thời hoành tráng
Không còn cái thời lãng mạn cà phê...

Không còn nữa đồi Cù đê mê
Che kín núi, bốn bề tường xi măng cốt sắt
Thôi thì đi qua Palace
Leo từng bậc cấp...cũng gặp hàng rào!

Người ta nói Đà Lạt bây giờ là của Tàu,
của Thái, của Đại Hàn, của Singapore
Đà Lạt xun xoe như một cái bến đò
Du khách đến, ở, chơi, xả rác...

Ba mươi năm tôi về thăm Đà Lạt
Cuộc biển dâu đúng cuộc biển dâu!
Hết rồi những ngọn thông cao hơn mái lầu
Khuất rồi núi Lâm Viên nghiêng đầu ngó xuống...

Cái nghĩa trang đã thành phố dọc phố ngang
Đường Hai Bà Trưng nối Hoàng Diệu ken đầy nhà kính
Đà Lạt không còn lạnh
Đường Duy Tân, Phan Đình Phùng đông đặc xe hơi...

Khói xe thả tưởng sương mù của trời
Năm mươi phần trăm người đeo khẩu trang che mặt
Năm mươi phần trăm người ngó quanh ngó quất...
Một trăm phần trăm người mở miệng tiếng Anh!

Từng con mắt chớp long lanh
"Không có gì quý hơn Độc Lập Tự Do Ấm No Hạnh Phúc"
Câu của Chủ tịch Hồ Chí Minh treo cao chất ngất
Tìm rất lâu mới thấy Việt Nam!

Đà Lạt bây giờ không có gió bay ngang mưa phùn bay dọc
Đà Lạt bây giờ trường Đại Học nhỏ thua cái hô teo
Đà Lạt bây giờ không ai nghèo
Vì sống được là nhờ tài...đi khách!

*Hình như màu hoa đào đã nhạt?
Ba mươi năm, tôi về, nước mắt chứa chan!
Đà Lạt đối với tôi đã là Cố Hương
Trời ơi tôi thương đứt ruột!*

Trần Văn Lệ